

Arrest

**nr. 51 883 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, van Iraanse nationaliteit, komt op 20 december 2004 België binnen en dient op 21 december 2004 een asielaanvraag in.

1.2. Op 6 januari 2005 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Deze beslissing wordt op 16 februari 2005 bevestigd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tegen voornoemde beslissing dient verzoekster op 15 maart 2005 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 188.889 van 17 december 2008 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring.

1.3. Op 16 april 2007 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 13 februari 2008 onontvankelijk verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 1 april 2008 dient zij tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 13.278 van 27 juni 2008 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring verworpen.

1.5. Op 5 januari 2009 en op 25 september 2009 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 22 september 2010 onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 4 maart 2009 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 22 december 2009 weigert de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

1.8. Tegen deze beslissing stelt zij op 13 januari 2010 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 41.699 van 16 april 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigd. Naar aanleiding van deze beslissing, wordt op 28 september 2010 aan verzoekster een bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Op 20/04/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1 In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin de verwerende partij kan veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek daartoe van verzoekster wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verwerende partij niets anders vermag dan in uitvoering van artikel 75, §2, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, nu haar asielverzoek werd afgewezen en ze zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 22 december 2009 aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat de verzoekende partij op 13 januari 2010 tegen betreffende beslissing beroep heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 41.699 van 16 april 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij weigerde. Verzoekster heeft hiertegen op 6 mei 2010 cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State die bij beschikking nr. 5701 van 26 mei 2010 besliste tot de niet-toelaatbaarheid van dit beroep. Ingevolge het uitvoerbaar worden van het arrest van de Raad wordt in toepassing van artikel 75 § 2 van het Vreemdelingenbesluit op 28 september 2010 aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, daar zij niet als vluchteling is erkend en zij geen subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering (RvS 26 mei 2005, nr. 145.080; RvS 15 juni 2005, nr. 145.960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611).

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

3.3 Verzoekster is in haar verzoekschrift de mening toegedaan dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt en dat zij een ernstig nadeel zal ondervinden bij terugkeer aangezien zij in haar land van herkomst onderworpen zal worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer.

Aangaande het betoog van verzoekster waar zij meent dat zij zal onderworpen worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer wijst de Raad erop dat de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling zoals geuit in onderhavig verzoekschrift volstaat op zich niet. (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Inzake het argument van verzoekster dat de bestreden beslissing onredelijk is, merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Verzoekster gaat met haar betoog immers volledig voorbij aan het feit dat haar asielaanvraag op 16 april 2010 afgesloten werd door een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij

geoordeeld werd dat verzoekster niet onder de toepassing van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt. Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar stelling dat de bestreden beslissing disproportioneel is en zij het redelijkheidsbeginsel schendt nu het niet ter discussie staat dat verzoekster niet erkend werd als vluchteling noch dat haar de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en dat zij niet in bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van *“het Redelijkheidsbeginsel en Ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij gedwongen terugkeer”* doet geen afbreuk aan de onder punt 3.2 gedane vaststellingen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER